

Arrest

nr. 262 366 van 18 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2021 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraans staatsburger, afkomstig uit Mianeh. U groeide op in een vrij en ruimdenkend gezin. Uw vader is arts, uw moeder lerares boekhouden aan een middelbare school. Vanaf uw 12de woonde u met uw ouders en zus in Karaj. Uw ouders zijn in naam sjiïet maar niet praktiserend. Religie nam in uw gezin nooit een belangrijke plaats in. Ook u was nooit praktiserend. Op uw 18e, in 1395 (Perzische kalender, stemt overeen met 2016-2017) behaalde u uw diploma middelbaar onderwijs. Daarna ging u op zoek naar een geschikte universitaire opleiding. Op een dag, ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Iran, wachtte u

voor de deur van uw appartementsgebouw op uw 'snap' (taxi via een app) wanneer een oudere dame, in het wit gekleed, u passeerde. Haar oog viel op uw halsketting, die op een rozenkrans leek. Zij vroeg of u misschien een christen bent. De vrouw toonde haar armband met kraaltjes, die sterk op uw halsketting leek. Ze zei dat ze zelf christen was en dacht dat u het misschien ook zou zijn. Onder haar brede sjaal droeg de dame een hanger met daarin de gravering 'Isa' (Jezus). U reageerde enigszins ontzet en vroeg haar of het mogelijk was om 'officieel' christen te zijn in Iran. De vrouw zei dat je christen kan zijn in je hart zonder dat je het op papier bent. Net voor u in de taxi stapte, gaf de vrouw u haar telefoonnummer mee. Later die week ontmoette u deze vrouw, Arezoo, opnieuw, bij toeval in het winkelcentrum van Golshahr. Zij stapte op u af en zei dat het geen toeval kan zijn, dat 'god een plan heeft voor u'. Ze vroeg of ze u mocht uitnodigen in een café voor een vrijblijvend gesprek. U stemde in. Drie dagen later spraken jullie ongeveer een uur in een café, over het christendom en andere zaken. Arezoo gaf u een kleine pocketbijbel mee. Tot dan toe voelde u zich steeds met een schuldgevoel opgezaagd in de islam. Wat je ook doet, je wordt steeds als zondaar beschouwd. Terwijl het net uw betrachting was om een goed mens te zijn. Uit nieuwsgierigheid las u af en toe een stukje in de bijbel. U sprak nog enkele keren af met Arezoo, ongeveer één keer per maand. Af en toe wisselden jullie berichten uit. Arezoo vertelde over de rust die zij in het christendom had gevonden. Op een dag vroeg ze of u een keer naar een huiskerk wilde komen. Op 21/7/1396 (13 oktober 2017) nam u voor het eerst deel aan een huiskerkbijeenkomst. Deze ging door in de woning van Arezoo. Toen u gewaar werd dat er vanbinnen iemand naast u kwam staan en er rust en vrede over u neerdaalden, voelde u dat u Jezus Christus in uw hart sloot. Tot esfand 1396 (februari-maart 2018) ging u één keer om de twee weken naar de huiskerk. Op 9/1/1397 (29 maart 2018) vertrok u samen met uw vader uit Iran. Eerst gingen jullie naar Rome. U wilde erg graag de Sint-Pietersbasiliek bezichtigen. Na een kort bezoek aan Parijs kwamen jullie vier dagen later naar België waar jullie een bezoek brachten aan uw oom en uw tante. Op 24/1/1397 (13 april 2018) bracht uw moeder u telefonisch ervan op de hoogte dat er twee agenten, in een groen uniform, naar uw woning waren gekomen, op zoek naar u. Ze zeiden dat u een afvallige was. Wanneer uw moeder duidelijk maakte dat u er niet was, lieten de agenten verstaan dat ze nog zouden terugkomen. Op 30/1/1397 (19 april 2018) keerde uw vader terug naar Iran. Op 2 mei 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in.

Toen u besepte dat terugkeren naar Iran geen optie meer was, ging u op zoek naar een kerk. Via een kennis, Mohsen, zelf ook een bekeerling, kwam u terecht bij de evangelische kerk De Rots, in Wondelgem, bij Gent. Een tweetal maanden na uw aankomst in België begon u naar deze kerk te gaan. Sindsdien woonde u bijna elke week de zondagsviering bij. U volgde een aantal maanden bijbelstudie. Op 16 juni 2019 werd u gedoopt binnen De Rots. Aangezien u het Nederlands al goed machtig bent, treedt u af en toe op als tolk voor andere Iraniërs uit de kerkgemeenschap. In het voorjaar en opnieuw in het najaar, wanneer fysieke vieringen in de kerk niet konden of kunnen doorgaan vanwege de coronamaatregelen, woont u wekelijks de onlinevieringen bij.

U bent in het bezit van uw melli-kaart (nationale kaart). Ter ondersteuning van uw reisroute en uw relaas legde u volgende documenten neer: uw reservatie en elektronisch vliegtuigticket; uw doopcertificaat van De Rots d.d. 16 juni 2019; foto's van uw doopsel; een usb-stick met foto's van doopsel en activiteiten in de kerk; twee aanbevelingsbrieven van De Rots, d.d. 29 februari 2020 en 7 december 2020 waarin bevestigd wordt dat u sinds 2018 regelmatig de vieringen en activiteiten van de kerk bijwoont.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst zijn uw verklaringen over uw kennismaking met het christendom en over de huiskerk in Iran ontoereikend. U stelde dat Arezoo bij jullie eerste ontmoeting vroeg of u christen was en daar meteen aan toevoegde dat zij zelf christen was. Bij de tweede toevallige ontmoeting diezelfde week zou ze gezegd hebben dat ze zeker was dat god een plan met u had. En nog enkele dagen later, bij jullie eerste deftige gesprek, zou zij u al meteen een bijbel hebben meegegeven (CGVS I, p. 18-19; II, p. 9-10). Een dergelijke voortvarendheid is gelet op het risico van christelijk proselitisme in Iran weinig aannemelijk. Gevraagd waarom u naar de huiskerk ging terwijl u op de hoogte was van het risico, antwoordde u dat u wist dat Jezus u zou beschermen, en dat de rust en de vrede die u er vond voor u de moeite waren om het risico te nemen. Dergelijke verklaringen getuigen van weinig realiteitszin. Bovendien schieten deze verklaringen te kort aangezien u, volgens uw eigen zeggen, pas christen bent geworden na uw eerste bezoek aan de huiskerk (CGVS II p. 5). In dezelfde context is het weinig aannemelijk dat uw ouders, die op de hoogte

waren van elke stap die u zette in het christendom, weliswaar bezorgd waren maar u desalniettemin aanmoedigden om uw hart te volgen en dat het voor hen vooral belangrijk was dat u zelf uw keuze had gemaakt. Gelet op het risico is het eveneens opmerkelijk dat u met de huiskerkleden geen specifieke regels rond aankomst en vertrek of een plan in geval van problemen met autoriteiten had doorgesproken (CGVS I, p. 22; II, p. 17). Verder is het frappant dat u, niettegenstaande u Arezoo ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Iran leerde kennen en u sindsdien geregeld contact had met haar – u ging bovendien gedurende vijf, zes maanden om de twee weken naar de huiskerk die doorging in haar woning, haar volledige naam niet bleek te kennen. U wist niet wat zij en haar echtgenoot van werk deden. U wist niet of zij kinderen had (CGVS II, p. 7). Uw uitleg dat jullie uit veiligheidsoverwegingen geen persoonlijke informatie uitwisselden en dat jullie enkel contact hadden in functie van de huiskerk, kunnen slechts weinig overtuigen. U kon immers verder ook slechts weinig vertellen over haar bekering. U vermoedde dat zij zich uiterlijk tien jaar eerder bekeerd had en gaf aan dat dit ook in een huiskerk gebeurden maar kon hierover verder geen details geven (CGVS I, p. 19). U kon ook niet zeggen hoe de andere leden bij de huiskerk waren terechtgekomen. U vermoedde dat zij ook via Arezoo waren toegetreden omdat dit zo in uw geval gebeurde. Echter, noch Arezoo noch u zou hierover ooit gesproken hebben. Ook u zou hier nooit over hebben gesproken met de andere leden van de huiskerk (CGVS II, p. 11).

Daarnaast overtuigen uw verklaringen over uw motivatie om zich tot het christendom te bekeren niet. U gaf aan dat u in de islam steeds angst had om zonden te begaan en dat u het gevoel had dat, wat u ook deed, het nooit goed genoeg was. U stelde dat de islam in strijd was met uw wil om een goed mens te zijn. Tegelijkertijd verklaarde u echter de islam niet te volgen en er niet in te geloven. Bij uw familie thuis nam de islam nooit een belangrijke plaats in. U gaf ook aan dat u nooit op zoek bent gegaan naar hoe u binnen de regels van de islam een goed mens kon worden. U zat immers niet met een vraag waarop een antwoord moest gezocht worden. Aangezien religie in uw leven aldus niet belangrijk was en u niet op zoek was naar antwoorden werd u gevraagd waarom u dan ontvankelijk was voor het christendom. U gelooft dat Jezus u naar zich toeriep. In het christendom vond u rust en vrede. Het is vanuit deze optiek evenwel verbazend dat u stelde nooit rust gezocht te hebben in de islam. Het interesseerde u niet. U wilde er niet meer over weten, want u had voldoende kennis van de islam. Deze is immers alomtegenwoordig in Iran (CGVS I, p. 20; II, p. 12-14). Verder is het merkwaardig dat u geen weet bleek te hebben van overeenkomsten tussen de islam en het christendom (CGVS II, p. 15). Beide monotheïstische godsdiensten zijn nochtans gebaseerd op een heilig boek met gelijkenissen in verhalen en personen. Zo is het ook bevreemdend dat u niet kon zeggen waarom christenen vasten (CGVS II, p. 15), een periode van bezinning die overigens ook in de islam bestaat. Daar waar u in het verleden niets moest weten van de islam, mag het ook verbazen dat er in het christendom niets is dat u minder aanspreekt (CGVS II, p. 17). Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden. Bovenstaande verklaringen zijn ontoereikend om vast te stellen dat u omwille van een diepere overtuiging zou zijn bekeerd tot het christendom. Van een verzoekster die beweert zich te hebben bekeerd, kan immers verwacht worden dat zij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoekster moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van haar algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoekster.

Uit het voorgaande kan geconcludeerd worden dat uw beweerde in Iran ontstane interesse voor het christendom totaal ongeloofwaardig is. Bijgevolg kan er ook aan het feit dat de autoriteiten van Iran op de hoogte zouden gekomen zijn van uw interesse voor het christendom, geen geloof gehecht worden. Dit blijkt tevens uit het feit dat uw verklaringen omtrent de situatie in Iran na uw vertrek ernstig tekort schieten. U had immers geen enkel nieuws van de leden van de huiskerk. U gaf weliswaar aan dat jullie uit veiligheidsoverwegingen geen telefoonnummers hadden uitgewisseld, enkel mekaars voornamen kenden en dat er, op een uitzondering na, geen foto's werden genomen tijdens de bijeenkomsten (CGVS I, p. 16, 22). U had echter wel het nummer van Arezoo. Maar ook van haar had u geen enkel nieuws. U ondernam ook geen pogingen om nieuws over haar in te winnen. Uw ouders zijn op uw vraag wel eens langs haar gebouw gewandeld en hebben daar niets speciaals opgemerkt. Maar u kon niet zeggen of haar appartement nog bewoond is. U vroeg noch aan uw ouders noch aan iemand anders om te bellen naar Arezoo of om bij haar of haar burelen langs te gaan. Uw uitleg dat ook al zou er hen waarschijnlijk niets overkomen, u toch bang was voor de mogelijke gevolgen voor hen, rechtvaardigt uw nalaten niet (CGVS II, p. 5-8). Aangezien u geen andere mogelijkheid zag dan dat de autoriteiten via Arezoo bij u terechtgekomen zijn en aangezien zij de enige was van de huiskerk van wie u het adres en telefoonnummer had (CGVS II, p. 3), vormt zij de sleutel tot informatie over uw eigen situatie. Dat u zich geen moeite getroost om meer informatie over haar te verzamelen, geeft aan dat u geen interesse toont

in een situatie die verband houdt met de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten. Daarnaast kon u ook weinig duidelijkheid verschaffen over het gegeven of er al dan niet een gerechtelijk onderzoek tegen u loopt. U ging er van uit dat er een dossier tegen u bestaat maar kon hiervan geen enkel concreet begin van bewijs aanbrengen. U of uw familie deden nooit een beroep op een advocaat om hieromtrent meer informatie in te winnen (CGVS I, p. 17; II, p. 8-9). Van een verzoekster kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van haar vluchtrelaas. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het bevreemdend is dat u enerzijds verklaarde dat de autoriteiten naar u op zoek waren en nog steeds zijn maar dat anderzijds uw bijbel nog steeds in uw kamer in Iran ligt (CGVS II, p. 5).

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in België. Dat u dit kerkbezoek linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar een kerk gaat. Dat u sindsdien bijna elke week naar de kerk ging, of wanneer deze door de coronamaatregelen gesloten is de vieringen van de kerk online bijwoont, toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan aangezien, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

Dat uw bekering niet oprecht is en een opportunistisch karakter vertoont, blijkt voorts ook nog uit uw engagement om uw nieuwe religie te beleven. U gaat weliswaar regelmatig naar de kerk, doch niet elke week. Gevraagd waarom u op sommige zondagen niet naar de kerk of de mis gaat, gaf u aan dat daarvoor geen bepaalde reden voorhanden is. Soms zit u op zaterdag nog tot laat in uw studieboeken, waardoor u het moeilijk hebt om op zondag op tijd op te staan om nog in de kerk te geraken. Daarbij is het verbazend dat u een kerk frequenteert naar waar u met het openbaar vervoer twee uur onderweg bent. U zei nooit een andere protestantse kerk te hebben overwogen omdat u zich goed voelt in De Rots, waar u ondertussen al ruim twee jaar naar toe gaat. In dat opzicht is het opmerkelijk dat u de familienamen van de andere Iraniërs van uw kerk niet kon noemen. Gevraagd hoe u dit jaar Pasen vierde, zei u niets speciaals te hebben gedaan. U had enkel aan Jezus gedacht (CGVS I, p. 6-8, 10; II, p. 19-20). Dat u het belangrijkste feest voor christenen zonder meer laat passeren, is veelzeggend voor het gebrek aan oprechtheid van uw bekering. Van een bekeerlinge die religieuze vervolging vreest in haar land van herkomst kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij in een land waar vrijheid van religie heerst alle mogelijkheden aangrijpt om haar nieuwe religie te beleven.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, met name uw ongeloofwaardige bekering in Iran, uw desinteresse in de situatie voor u in Iran na uw vertrek en uw beperkt religieus engagement in België, noopt er bijgevolg toe te besluiten dat u helemaal niet heeft aangetoond dat uw beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn. Het gegeven dat u enige kennis van de Bijbel bleek te hebben, verandert niets aan bovenstaande vaststellingen, aangezien deze eenvoudigweg door studie kan zijn verworven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

De door u neergelegde kart-e melli toont uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet ter discussie staan. Ook uw reisroute naar België wordt niet betwist.

Het feit dat u een doopattest, twee attesten van de kerk, foto's van uw doopsel en foto's van uw activiteiten in de kerk heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich inzake de weigering van de vluchtelingenstatus in wat zich aandient als een eerste middel op de: "schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980. Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980".

Omtrent haar kennismaking met het christendom, geeft verzoekster aan:

"Verzoekster had de gewoonte om zich wat vrijer te kleden, aldus niet conform de regels van de overheid (verslag CGVS 04.03.20 blz. 18). Zij droeg een ketting met kraaltjes en dit vormde de aanleiding waarom zij werd aangesproken door mevrouw Arezoo die haar voorbij wandelde.

Verzoekster was niet van plan om Mevrouw Arezoo te bellen op het nummer dat zij bij de eerste kennismaking had meegegeven omdat zij dacht aan de gevolgen die hieraan zouden verbonden kunnen zijn (verslag CGVS 04.03.20 blz. 18 en zie verslag CGVS 07.12.20 blz. 11).

Door de toevallige tweede ontmoeting kwam verzoekster opnieuw in contact kwam met Arezoo. Deze heel toevallige ontmoeting heeft Arezoo ertoe aangezet om tijdens een volgende afspraak een pocketbijbel mee te geven. Verzoekster verklaarde dat door het heel vriendelijk overkomen van Arezoo, zij het moeilijk vond om de vrouw af te wijzen; verzoeksters nieuwsgierigheid werd gewekt (verslag CGVS 04.03.20 blz. 19)

Verzoekster benadrukt dat er tussen de kennismaking met Arezoo en het eerste bezoek aan de huiskerk een periode van zes maanden zit, hetgeen niettemin een lange periode is waarbinnen verzoekster de tijd had om na te denken over het christendom (verslag CGVS 04.03.20 blz. 20).

Gelet op deze lange periode is er geen sprake van voortvarendheid."

Vervolgens voert verzoekster aan:

"Inzake de reactie van haar ouders, verduidelijkt verzoekster dat haar moeder zeer bezorgd reageerde. Zij maakte zich veel zorgen over de gevolgen en de risico's (verslag CGVS 04.03.20 blz. 12). Haar vader had wel gezegd dat verzoekster haar hart moest volgen (verslag CGVS 04.03.20 blz. 12)."

Verzoekster vervolgt:

"Verzoekster herhaalt dat zij van geen enkel kerklid de familienaam kent, dus ook niet van Arezoo, dit uit veiligheidsoverwegingen (verslag CGVS 04.03.20 blz. 19). Verzoekster heeft alle kerkleden bij voornaam opgenoemd, met inbegrip van de echtgenoot van Arezoo."

Tevens doet verzoekster gelden:

"Omtrent de bekering van Arezoo wist verzoekster wel degelijk te vertellen dat Arezoo reeds op leeftijd was toen ze zich had bekeerd en dat dit in een huiskerk was gebeurd (verslag CGVS 04.03.20 blz. 19)."

Verzoekster betoogt voorts:

"Verzoekster herhaalt dat zij moslim was maar in een ruimdenkend gezin is opgegroeid en dat zij zelf de vrijheid had om keuzes te maken. Het is precies deze omstandigheid die het voor haar mogelijk maakte om na te denken over het christendom en effectief de stap te zetten naar bekering (zie ook verslag CGVS 04.03.20 blz. 20).

Als moslim, wonende in een moslimgemeenschap, dacht verzoekster altijd "wat moeten we doen om goed genoeg te zijn?". Dit woog op verzoekster en het christendom bracht voor haar rust en verlossing (verslag CGVS 04.03.20 blz. 20). Ook al was verzoekster niet praktiserend, zij voelde de druk van de gemeenschap rondom haar.

De beweegredenen van de bekering van verzoekster zijn wel degelijk aannemelijk.

Verzoekster heeft de redenen voor haar bekering nauwkeurig uitgelegd; zij werd aangetrokken tot het christendom, zij vond rust, en gaf daarbij o.a. ook nog aan dat zij in de islam geen waarde heeft als vrouw (verslag CGVS 07.12.20 blz. 14-15).

Voorts kon verzoekster wel degelijk aangeven wat de "vasten" betekent; zij verklaarde dat vasten inhoudt "afstand nemen voor een periode van wat ze leuk vinden of graag doen" (verslag CGVS 07.12.20 blz. 15). Zij gaf ook aan dat dit gebeurt een dikke maand voor Pasen en dat dit gelijkaardig is aan ramadan (verslag CGVS 07.12.20 blz. 15). Zo heeft zij -niet expliciet- een overeenkomst tussen christendom en islam vermeldt."

Eveneens stelt verzoekster:

"Verzoekster heeft geen contact meer opgenomen met Arezoo omdat verzoeksters nummer dan zou verschijnen in de oproepenlijst van Arezoo, met alle gevolgen vandien voor verzoekster.

Door het feit dat agenten zijn langsgeslagen op zoek naar verzoekster, is verzoekster er vrij zeker van dat de gsm van Arezoo in beslag werd genomen door de Iraanse autoriteiten (verslag CGVS 04.03.20 blz. 23).

Verzoeksters wil ook absoluut geen problemen veroorzaken voor haar ouders (verslag CGVS 04.03.20 blz. 23). Dit was ook de reden waarom verzoekster niet gevraagd had om aan te bellen bij Arezoo. Verzoeksters moeder was reeds dermate in paniek na bezoek van de agenten; ze had huilbuien en was te gestresseerd om erover te praten (verslag CGVS 04.03.20 blz. 15 en verslag CGVS 07.12.20 blz. 3).

Verzoekster zou uiteraard meer informatie wensen omtrent de problemen rond huiskerk die zij bezocht maar dit gaat niet gelet op de risico's voor haar familieleden. Het feit dat er agenten zijn langs geweest bij haar thuis, vormt het bewijs dat er een dossier tegen verzoekster werd geopend."

Verzoekster verklaart verder:

"Dat verzoekster een kerk heeft gezocht die haar aansprak en hiervoor de tijd heeft genomen (nl. een 2-tal maanden na aankomst in België) toont wel degelijk aan dat verzoekster oprecht geïnteresseerd en geëngageerd is. Door regelmatig te tolken voor Iraniërs die christen zijn, neemt zij bovendien een bijzondere rol op.

Volstrekt ten onrechte beweert het CGVS dat verzoekster om opportunistische redenen de kerk zou bezoeken.

Verzoekster gaat op zeer regelmatige basis naar de kerk zoals dit past met haar studiewerk. Overigens bevindt de kerk "De Rots" zich te Wondelgem, nabij Gent waar verzoekster studeert.

Dat verzoekster Pasen niet bijzonder heeft gevierd heeft uiteraard te maken met de coronamaatregelen (lockdown) (zie verslag CGVS 07.12.20 dd. blz. 19). Zij heeft dit evenmin thuis gevierd gezien haar oom en tante moslim zijn."

Verzoekster concludeert:

"Verzoeksters relaas omtrent haar verzoek internationale bescherming getuigt van een oprechte interesse in en beleving van het christendom. Zij heeft haar relaas uitgebreid en éénduidig uiteengezet.

Gelet op het bovenstaande, kan de motivatie van de bestreden beslissing een weigering van de vluchtelingenstatus niet schragen.

Verzoeksters gegronde vrees voor vervolging in de zin van terugkeer naar Iran in de zin van de vluchtelingenconventie en art. 48/3 van de wet van 15.12.1980 is aangetoond."

2.2. Verzoekster beroept zich inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in een tweede middel op de: *"schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980. Schending van het artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980".*

Zij voert in dit kader aan:

"Ingeval van terugkeer naar Iran, zal verzoekster een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van art. 48/4, §2 b van de wet van 15 december 1980 gelet op de vervolging door de Iraanse autoriteiten".

2.3. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

"In hoofddorde. de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art.1, A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen aan verzoekster.

In ondergeschikte orde, aan verzoekster de subsidiaire bescherming toe te kennen.

In nog meer ondergeschikte orde, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen."

2.4. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

2.5. Bij aanvullende nota legt verzoekende partij twee getuigenverklaringen neer van gelovigen van de kerk "De Rots" in Wondelgem.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.4. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat zij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd kan in dit kader verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing en met betrekking tot verzoeksters voorgehouden bekering vooreerst terecht gesteld:

“Vooreerst zijn uw verklaringen over uw kennismaking met het christendom en over de huiskerk in Iran ontoereikend. U stelde dat Arezoo bij jullie eerste ontmoeting vroeg of u christen was en daar meteen aan toevoegde dat zij zelf christen was. Bij de tweede toevallige ontmoeting diezelfde week zou ze gezegd hebben dat ze zeker was dat god een plan met u had. En nog enkele dagen later, bij jullie eerste deftige gesprek, zou zij u al meteen een bijbel hebben meegegeven (CGVS I, p. 18-19; II, p. 9-10). Een dergelijke voortvarendheid is gelet op het risico van christelijk proselitisme in Iran weinig aannemelijk.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat zij de gewoonte had om zich wat vrijer te kleden en een kralenketting droeg, vormt geen afdoende uitleg voor het bijzonder risicovolle, ondoordachte en voortvarende gedrag van Arezoo. Dat deze vrouw ten overstaan van verzoekster, op dat moment een wildvreemde, onmiddellijk te kennen zou hebben gegeven christen te zijn, is in de Iraanse context hoegenaamd niet aannemelijk. Evenmin is het gelet op deze context en de ernstige en verregaande gevolgen die zulks voor deze vrouw met zich kon brengen geloofwaardig dat zij aan verzoekster reeds enkele dagen later zou hebben aangegeven dat god duidelijk een plan met haar had en een bijbel zou hebben gegeven.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Gevraagd waarom u naar de huiskerk ging terwijl u op de hoogte was van het risico, antwoordde u dat u wist dat Jezus u zou beschermen, en dat de rust en de vrede die u er vond voor u de moeite waren om het risico te nemen. Dergelijke verklaringen getuigen van weinig realiteitszin. Bovendien schieten deze verklaringen te kort aangezien u, volgens uw eigen zeggen, pas christen bent geworden na uw eerste bezoek aan de huiskerk (CGVS II p. 5).”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hoe zij door te belichten dat er zes maanden waren tussen haar kennismaking met Arezoo en haar eerste huiskerkbezoek afbreuk zou kunnen doen aan deze motieven, kan namelijk niet worden ingezien. Dat verzoekster geen dienstige uitleg kon verstrekken wanneer haar gevraagd werd waarom zij er, in weerwil

van het risico en ondanks dat zij (nog) geen christen was, voor koos om naar de huiskerk te gaan, vormt weldegelijk een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van haar voorgehouden bekering.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“In dezelfde context is het weinig aannemelijk dat uw ouders, die op de hoogte waren van elke stap die u zette in het christendom, weliswaar bezorgd waren maar u desalniettemin aanmoedigden om uw hart te volgen en dat het voor hen vooral belangrijk was dat u zelf uw keuze had gemaakt.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Met haar eenvoudige en loutere herhaling van haar eerder afgelegde verklaringen omtrent de reactie van haar ouders, doet zij aan deze motieven namelijk hoegenaamd geen afbreuk.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

“Gelet op het risico is het eveneens opmerkelijk dat u met de huiskerkleden geen specifieke regels rond aankomst en vertrek of een plan in geval van problemen met autoriteiten had doorgesproken (CGVS I, p. 22; II, p. 17).”

Verzoekster voert blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze onverminderd overeind.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Verder is het frappant dat u, niettegenstaande u Arezoo ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Iran leerde kennen en u sindsdien geregeld contact had met haar – u ging bovendien gedurende vijf, zes maanden om de twee weken naar de huiskerk die doorging in haar woning, haar volledige naam niet bleek te kennen. U wist niet wat zij en haar echtgenoot van werk deden. U wist niet of zij kinderen had (CGVS II, p. 7). Uw uitleg dat jullie uit veiligheidsoverwegingen geen persoonlijke informatie uitwisselden en dat jullie enkel contact hadden in functie van de huiskerk, kunnen slechts weinig overtuigen. U kon immers verder ook slechts weinig vertellen over haar bekering. U vermoedde dat zij zich uiterlijk tien jaar eerder bekeerd had en gaf aan dat dit ook in een huiskerk gebeurden maar kon hierover verder geen details geven (CGVS I, p. 19). U kon ook niet zeggen hoe de andere leden bij de huiskerk waren terechtgekomen. U vermoedde dat zij ook via Arezoo waren toegetreden omdat dit zo in uw geval gebeurde. Echter, noch Arezoo noch u zou hierover ooit gesproken hebben. Ook u zou hier nooit over hebben gesproken met de andere leden van de huiskerk (CGVS II, p. 11).”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij vergenoegt zich er immers toe de nadruk te vestigen op een aantal verklaringen die zij wel kon afleggen. Hiermee biedt zij niet de minste uitleg voor en doet zij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, aperte hiaten in haar verklaringen en voor haar bijzonder verregaande onwetendheid inzake de persoon en de bekering van Arezoo en inzake de andere leden van de huiskerk. Gelet op de cruciale rol die de voormelde persoon zou hebben gespeeld in haar eigen bekeringsproces, op het gegeven dat deze persoon haar kennelijk genoeg vertrouwde om haar te bekeren en te introduceren in haar huiskerk en op de gesprekken die zij in dit kader hadden, mochten van verzoekster ter zake (veel) meer gedegen verklaringen worden verwacht.

Verzoekster legde overigens eveneens gebrekkige verklaringen af omtrent de wijze waarop zij zich nader over het christendom zou hebben geïnformeerd in Iran. Zij beweerde aanvankelijk dat zij informatie zocht door eenvoudigweg de zoekterm ‘Jesus Christus’ in te geven in Google. Vervolgens gevraagd of zo’n zoektermen niet worden geblokkeerd in Iran, gaf zij aan dat dit geen probleem was voor haar omdat zij vpn gebruikte. Welke vpn, kon zij, wanneer zij hierover nader werd ondervraagd, echter niet aangeven. Bovendien kon zij zich niet één door haar bezochte of gevonden website of bron herinneren (administratief dossier, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.11).

Verder wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“Daarnaast overtuigen uw verklaringen over uw motivatie om zich tot het christendom te bekeren niet. U gaf aan dat u in de islam steeds angst had om zonden te begaan en dat u het gevoel had dat, wat u ook deed, het nooit goed genoeg was. U stelde dat de islam in strijd was met uw wil om een goed mens te zijn. Tegelijkertijd verklaarde u echter de islam niet te volgen en er niet in te geloven. Bij uw familie thuis nam de islam nooit een belangrijke plaats in. U gaf ook aan dat u nooit op zoek bent gegaan naar hoe u binnen de regels van de islam een goed mens kon worden. U zat immers niet met een vraag waarop een antwoord moest gezocht worden. Aangezien religie in uw leven aldus niet belangrijk was en u niet op zoek was naar antwoorden werd u gevraagd waarom u dan ontvankelijk was voor het christendom. U gelooft dat Jezus u naar zich toeriep. In het christendom vond u rust en vrede. Het is vanuit deze optiek evenwel verbazend dat u stelde nooit rust gezocht te hebben in de islam. Het interesseerde u niet. U wilde er niet meer over weten, want u had voldoende kennis van de islam. Deze is immers alomtegenwoordig in Iran (CGVS I, p. 20; II, p. 12-14). (...) Daar waar u in het verleden niets moest weten van de islam, mag het

ook verbazen dat er in het christendom niets is dat u minder aanspreekt (CGVS II, p. 17). Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden. Bovenstaande verklaringen zijn ontoereikend om vast te stellen dat u omwille van een diepere overtuiging zou zijn bekeerd tot het christendom. Van een verzoekster die beweert zich te hebben bekeerd, kan immers verwacht worden dat zij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoekster moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van haar algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoekster."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zij biedt andermaal niet de minste verklaring voor het feit dat zij, hoewel zij nooit eerder enige interesse vertoonde tot de islam of enige andere religie, zich plots wel dermate aangetrokken of aangesproken voelde door het christendom. Evenmin verklaart zij waarom zij de rust en vrede die zij in het christendom beweerde te hebben gevonden nooit zocht of kon vinden in de islam. Verder laat zij de terechte vaststelling onverlet dat het doet verbazen dat er, waar zij in het verleden niets moest weten van de islam, in het christendom in het geheel niets zou zijn dat haar minder aanspreekt. Bijgevolg blijven de voormelde motieven onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde bekering en huiskerkbezoeken in Iran. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"Uit het voorgaande kan geconcludeerd worden dat uw beweerde in Iran ontstane interesse voor het christendom totaal ongeloofwaardig is. Bijgevolg kan er ook aan het feit dat de autoriteiten van Iran op de hoogte zouden gekomen zijn van uw interesse voor het christendom, geen geloof gehecht worden."

De geloofwaardigheid van verzoeksters vermeende problemen met en vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten wordt nog verder ondergraven doordat zij ook over de situatie na haar vertrek uit Iran verklaringen aflegde die kennelijk tekortschieten. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Dit blijkt tevens uit het feit dat uw verklaringen omtrent de situatie in Iran na uw vertrek ernstig tekort schieten. U had immers geen enkel nieuws van de leden van de huiskerk. U gaf weliswaar aan dat jullie uit veiligheidsoverwegingen geen telefoonnummers hadden uitgewisseld, enkel mekaars voornamen kenden en dat er, op een uitzondering na, geen foto's werden genomen tijdens de bijeenkomsten (CGVS I, p. 16, 22). U had echter wel het nummer van Arezoo. Maar ook van haar had u geen enkel nieuws. U ondernam ook geen pogingen om nieuws over haar in te winnen. Uw ouders zijn op uw vraag wel eens langs haar gebouw gewandeld en hebben daar niets speciaals opgemerkt. Maar u kon niet zeggen of haar appartement nog bewoond is. U vroeg noch aan uw ouders noch aan iemand anders om te bellen naar Arezoo of om bij haar of haar burelen langs te gaan. Uw uitleg dat ook al zou er hen waarschijnlijk niets overkomen, u toch bang was voor de mogelijke gevolgen voor hen, rechtvaardigt uw nalaten niet (CGVS II, p. 5-8). Aangezien u geen andere mogelijkheid zag dan dat de autoriteiten via Arezoo bij u terechtgekomen zijn en aangezien zij de enige was van de huiskerk van wie u het adres en telefoonnummer had (CGVS II, p. 3), vormt zij de sleutel tot informatie over uw eigen situatie. Dat u zich geen moeite getroost om meer informatie over haar te verzamelen, geeft aan dat u geen interesse toont in een situatie die verband houdt met de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten. Daarnaast kon u ook weinig duidelijkheid verschaffen over het gegeven of er al dan niet een gerechtelijk onderzoek tegen u loopt. U ging er van uit dat er een dossier tegen u bestaat maar kon hiervan geen enkel concreet begin van bewijs aanbrengen. U of uw familie deden nooit een beroep op een advocaat om hieromtrent meer informatie in te winnen (CGVS I, p. 17; II, p. 8-9). Van een verzoekster kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van haar vluchtrelaas. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat het bevreemdend is dat u enerzijds verklaarde dat de autoriteiten naar u op zoek waren en nog steeds zijn maar dat anderzijds uw bijbel nog steeds in uw kamer in Iran ligt (CGVS II, p. 5)."

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Gelet op de mogelijkheden om met een anoniem nummer of met een openbare telefoon te bellen, biedt zij geen dienstige uitleg voor haar nalatigheid en deze van haar ouders om te proberen om telefonisch contact op te nemen met Arezoo teneinde meer nieuws te vergaren over haar situatie. Evenmin verklaart zij waarom haar ouders of, zo deze te bang waren of zo verzoekster zelf te bang was voor de gevolgen voor haar ouders, andere bekenden niet konden langsgaan bij (het appartement van) Arezoo en/of haar omwonenden om zich te

vergewissen van haar situatie. Ook voor het gebrek aan pogingen teneinde na te gaan of er daadwerkelijk een dossier tegen haar bestaat, reikt verzoekster geen dienstige uitleg aan. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming nochtans worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekster kennelijk naliet dit te doen en hiervoor geen dienstige uitleg verstrekt, getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoekster aangehaalde, concrete vrees voor vervolging.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in België. Dat u dit kerkbezoek linkt aan uw bekering in Iran, terwijl deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar een kerk gaat. Dat u sindsdien bijna elke week naar de kerk ging, of wanneer deze door de coronamaatregelen gesloten is de vieringen van de kerk online bijwoont, toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan aangezien, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

Dat uw bekering niet oprecht is en een opportunistisch karakter vertoont, blijkt voorts ook nog uit uw engagement om uw nieuwe religie te beleven. U gaat weliswaar regelmatig naar de kerk, doch niet elke week. Gevraagd waarom u op sommige zondagen niet naar de kerk of de mis gaat, gaf u aan dat daarvoor geen bepaalde reden voorhanden is. Soms zit u op zaterdag nog tot laat in uw studieboeken, waardoor u het moeilijk hebt om op zondag op tijd op te staan om nog in de kerk te geraken. Daarbij is het verbazend dat u een kerk frequenteert naar waar u met het openbaar vervoer twee uur onderweg bent. U zei nooit een andere protestantse kerk te hebben overwogen omdat u zich goed voelt in De Rots, waar u ondertussen al ruim twee jaar naar toe gaat. In dat opzicht is het opmerkelijk dat u de familienamen van de andere Iraniërs van uw kerk niet kon noemen. Gevraagd hoe u dit jaar Pasen vierde, zei u niets speciaals te hebben gedaan. U had enkel aan Jezus gedacht (CGVS I, p. 6-8, 10; II, p. 19-20). Dat u het belangrijkste feest voor christenen zonder meer laat passeren, is veelzeggend voor het gebrek aan oprechtheid van uw bekering. Van een bekeerlinge die religieuze vervolging vreest in haar land van herkomst kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij in een land waar vrijheid van religie heerst alle mogelijkheden aangrijpt om haar nieuwe religie te beleven.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, met name uw ongeloofwaardige bekering in Iran, uw desinteresse in de situatie voor u in Iran na uw vertrek en uw beperkt religieus engagement in België, noopt er bijgevolg toe te besluiten dat u helemaal niet heeft aangetoond dat uw beweerde bekering authentiek en oprecht zou zijn. Het gegeven dat u enige kennis van de Bijbel bleek te hebben, verandert niets aan bovenstaande vaststellingen, aangezien deze eenvoudigweg door studie kan zijn verworven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

De door u neergelegde kart-e melli toont uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet ter discussie staan. Ook uw reisroute naar België wordt niet betwist.

Het feit dat u een doopattest, twee attesten van de kerk, foto's van uw doopsel en foto's van uw activiteiten in de kerk heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Door deze motieven eenvoudigweg tegen te spreken en te poneren dat uit haar activiteiten in België weldegelijk een oprechte interesse en oprecht engagement blijken, doet zij aan deze motieven immers in het geheel geen afbreuk. Dat de kerk die zij bezoekt zich bevindt in de nabijheid van de plaats waar zij studeert, doet, te meer nu de vieringen plaatsvinden op zondag, verder geenszins afbreuk aan en vormt geenszins een verklaring voor de vaststelling dat het bevreemdend is dat deze zich met het openbaar vervoer op twee uur van haar woning bevindt. Voor het gegeven dat zij nooit een andere kerk overwoog en dat zij de familienamen van de

overige kerkleden niet kent, biedt verzoekster verder geen uitleg. Evenmin kan zij met haar loutere verwijzing naar Covid-19 en naar de religie van haar oom en haar tante volstaan om te verklaren waarom zij Pasen in het geheel niet vierde, zonder meer liet passeren en zich over deze dag zelfs helemaal niets meer herinnerde (administratief dossier, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.19). De motieven inzake de door haar neergelegde documenten laat verzoekster voorts ongemoeid.

De Raad is aldus samen met verweerder van oordeel dat de neergelegde stukken weliswaar verzoeksters aanwezigheid en engagement tijdens de hierin aangehaalde religieuze activiteiten kunnen staven doch geenszins uitsluitel kunnen bieden over de vraag of en derhalve niet kunnen aantonen dat deze aanwezigheid en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Dit geldt eveneens voor de getuigenissen van drie Belgische gelovigen van de kerk "De Rots" te Wondelgem – waarvan slechts één gedateerd en dit op 8 juli 2021 – waarin plots gewag wordt gemaakt van het gegeven dat verzoekster zich engageert in de leiding van de tienerwerking (stukken neergelegd bij aanvullende nota ter terechtzitting). Dat dit in hoofde van verzoekster het geval zou zijn, kan *in casu* en gelet op de hoger gedane vaststellingen in het geheel niet worden aangenomen. De Raad treedt verweerder bij en is met betrekking tot de door verzoekster gevoerde religieuze activiteiten na aankomst in Europa van oordeel dat, gezien verzoekster blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent haar beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen, deze activiteiten klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoeksters relaas inzake haar bekering en problemen en gelet op verzoeksters hoger aangehaalde verklaringen inzake haar religieuze activiteiten in Europa, oordeelt de Raad dat verzoeksters religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan (het oprechte karakter van) verzoeksters bekering, dat verzoekster niet aantoont of aannemelijk maakt dat zij zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst als bekeerling zou profileren of er als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd en dat verzoekster derhalve evenmin aantoont of aannemelijk maakt dat zij ingevolge hiervan problemen zou riskeren of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT